

ARCHIV - VZPOMĚNKY NA TĚBOR - 2.

Středa, 8. února 2017

Jsem single. Pro ty, co tohle potěbují více rozvést, dodám, že jsem takový byl prakticky vždycky, i když jsem o tom nevěděl, ba ani o tom nepemělel. Kromě více méně dobrovolného společného chození do školy s ostatními dětmi ze vsi, více méně nedobrovolného povinného chození alespoň občas na pionýrské schůzky se spolužáky ze třídy (aby se vlk komunismu našel a já - koza - měl trochu pokoj a zůstal celý),

dále pak nadšeného chození na led na rybník si zahrát hokej, kdykoliv během zimy za mých dětských i mládežnických let, - si vůbec nepamatuju, že bych někdy provozoval podobnou stádovou aktivitu, jako je jezdit na jakýkoliv tábor. Mé zkušenosti z tábornictví se tak datují až z mé dospělosti, kdy jsem ve svých 29 letech vyjel s kamarádem - stejným novicem jako já, prvně na vodu, tedy sjíždět na ledě, co by "vodák" . Ale vodu si nechám na jindy a tak si na ty pověstné, všem známé na vodácké party dobře známé příběhy ze Stvořidel nebo Ratají budete muset ješitě poříkat, jestli na ně tedy někdy dojde. (Pro Inku a jí podobné - netrpělivé, co nesnášejí vomáku pami povídání, doporučuji výše uvedené raději pěstěsko :-)) . x x x

O co delší byl úvod k mému příběhu, o to banálnější a doufám, i kratší bude jeho zakončení. Pár lety jsem se stal na čas z boháče, který se prohání ve svém fúru po našich silnicích, chudákem, co musí ke svému emisování se z místa na vzdálené místo používat vlak a MHD. Protože navržený vlakový jízdní řád se nekryl s mým pozdním vstáváním, musel jsem každou sobotu pár kilometrů cestou do Plzně na tramvaj. A jednou jsem na té lesní cestě potkal tak asi desetileté členy skautského oddílu na výletě. Každý měl malý zápisník a ve skupinkách se skautiči občas o něm radili. A najednou mě zezadu dobřhl jeden z nich a povídá: "Pane, pane, prosím Vás, mohl byste se mně tadyhle … podepsat?" Ta prosba mě vášněně překvapila. Že bych byl u známější u tak malých dětí, by mě tedy vůbec nenapadlo. Zvláště, když si fakt nemůžu vzpomenout, kvůli čemu jsem vlastně tak slavnej, že bych chtěl její podpis už i takhle malý děti … Ale život mě naučil být trochu opatrnější, a odmítnu, zkoumám podaný notýsek. Jsou v něm různé nadepsané kolonky a vidím, že účelem bojové hry, do jejich pravidel a cílů právě nahlížím, je mít na konci výletu všechny kolonky vyplněné a já mám jednu z nich vyplnit svým podpisem. Že by tu šlo o nějakou boudu, to se mi nezdá, a tak ješitě pemejím, zda se mám podepsat svým nebo vymyšleným - nezneužitelným jménem. "A kde se mám podepsat, “ptám se, abych nezpůsobil nějakou nepříjemnost. “Tadyhle to potěbují, “ ukazuje kluk prstem kolonku. Koukám - a tam je nadepsáno: **PODPIS NEJSTARŠÍHO ÚČASTNÍKA VÝLETU.**

Podepisuju se svým jménem. Dělá mi ovšem dost problém zachovat vášňnou tvář... Povedlo se. Ten hoch by si to nezasloužil, abych se zaal smát, když si mě vybral jako svoje terno. Jestli se klukovi podaří vyplnit i ostatní kolonky tenhle podpis určitě rozhodne o vítězi. Podpis ješitě staršeho nejstaršeho účastníka výletu určitě nebude, sem si jistě. A tak jsem se konečně po čtyřicítce stal - po zralé úvaze a dobrovolně - účastníkem výletu skautské skupiny a konečně se tak zařadil do stáda, jak se o to u mě společnost pověstí účast mýho života za bezvýsledně snažila. TOULAVEJ (ta fotka je ilustrací, to fakt nejní on))